Staten selv skal producere, bliver det for dyrt, vi ere nødte til at overlade det til private. Men naar vi ville favorisere vore egne private Værksteder, saaledes at vi holde de fremmede ude, saa er det et Spørgsmaal, om vi ikke blokke den danske Stat for meget og saaledes komme til at betale for dyrt. Naar den danske Industri kan drives saaledes, at den omtrent kan staa Side om Side med Udlandets, lad os saa tage vort eget, men indtil den Tid maa vi i det væsentlige holde os til Udlandet.

Ordføreren *(P. T. Nielsen)*: Jeg tror nu, det ærede Medlem fra Bælum (J. H. Jensen) noget har misforstaaet mig, naar han mener, at jeg i for høj Grad vil tage den danske Industri under Armene. Det er ellers ikke den Beskyldning, man plejer at rette imod mig..... (Afbrydelse af *J. H. Jensen*) ..... Heller ikke Socialdemokratiet og de andre Partier have rettet denne Beskyldning imod mig. Det, jeg antydede, var, at naar en Fabrikation er opstaaet, og naar den gennem Aarene har gavnet den danske Stat ret betydeligt, og det saa viser sig, at der kommer en Periode, 1 enkelt eller 2 Aar, hvor det kniber, saa mener jeg, det kan være forsvarligt at give en Understøttelse i Stedet for at risikere, at Fabrikationen gaar i Stykker. Det var det, vi gjorde overfor „Scandia", og det, synes jeg, kan forsvares. Noget andet er, om vi ved en betydelig forøget Beskyttelse udover den, Toldloven hjemler, ville opelske en ny Industri. Det er jeg enig med det ærede Medlem i, at det skulle vi ikke gøre.

J. H. Jensen: Jeg skal give den ærede Ordfører Ret, jeg mener ogsaa, at det godt kan forsvares, at Staten under uheldige Omstændigheder lemper sig lidt overfor en enkelt Fabrik, som f. Eks. „Scandia", ved at give den en Understøttelse. Men bliver det efter en saadan Maalestok, at Udlandet kommer i Tanker om, at de kunne lige saa godt holde sig helt tilbage, at der er ingenting at gøre for dem, og undlader at gøre flere Tilbud, saa mener jeg, det er uheldigt. Saa længe vi have Konkurrence med Udlandet, er der ingen Fare, jeg ser først Faren den Dag, da de fra Udlandet trække Tilbudene tilbage, for saa er der ingen andre end vore egne tilbage, og saa komme vi til at bløde derved.

Ordføreren *(P. T. Nielsen)*: Ja, men saa behøver det ærede Medlem ikke at ængste sig, for det har vist sig, at Udlandets Tilbud i Aar ere komne sammen med „Scandia"s, og at „Scandia"s ere de billigste.

Stauning: Jeg vil gerne gøre et Par Bemærkninger i Anledning af, hvad der er fremkommet, foranlediget ved, hvad jeg sagde i Eftermiddags om Ændringsforslaget under Nr. 165 om at nedsætte en Kommission vedrørende Privatbanerne. Jeg beklager, at flere ærede Medlemmer saavel som den højtærede Minister have udtalt sig imod Forslaget. Og den Anvisning, vi fik fra det ærede Medlem fra Svendborg (Wenzel Neergaard), som sagde, at han vilde nøjes med at tilkendegive Regeringen, at den burde tage nogle af disse Spørgsmaal op, navnlig Retsspørgsmaalet og Auditørspørgsmaalet, forekommer mig ikke at kunne hjælpe ret meget paa Funktionærernes Forhold. Det ærede Medlem sagde, henvendt til mig, at jeg havde brugt nogle stærke Udtryk, jeg havde talt om forsultne og overanstrengte Funktionærer. Jeg erindrer ikke at have brugt Udtrykket „forsultne", men det gør for saa vidt ikke noget, jeg ved, at jeg sagde Sulteløn, det er omtrent det samme, og det fastholder jeg, og jeg har absolut ikke brugt for stærke Udtryk. Om Funktionærer, som, efter hvad vi nylig hørte af det ærede Medlem fra Odense (Marott), skulle leve for en Lønning af omkring 700 Kr. i vor Tid, tør jeg vel nok paastaa, at de lønnes med Sulteløn; de kunne ikke leve anstændigt, om jeg saa maa sige, i økonomisk Henseende for 700 Kr., og at der er mere eller mindre Nød til Huse i saadanne Hjem, er ganske naturligt. Der er jo adskillige af de henved 2,000 private Jernbanefunktionærer, som ere saa langt nede, at de ere længere nede end paa de 700 eller 720, som det ærede Medlem nævnede. Det forekommer mig i højeste Grad berettiget, at naar der er en Tilstand af den Art, som saa langt adskiller sig fra, hvad der er gængs Løn for lignende Arbejdere ved Statsbanerne og ganske tilsvarende Pladser paa Landstationerne o. s. v., er det fuldt ud berettiget at hævde, at denne Løn er Sulteløn. Det ærede Medlem skulde blot selv prøve paa at leve for 700 Kr. om Aaret, saa vilde han snart opdage, at det er Sulteløn. Det ærede Medlem mente, at jeg var vant til at bruge stærke Udtryk. Nu kan man jo kalde det stærke Udtryk, om man